

Motion till riksdagen 2021/22:4452

av Tobias Andersson m.fl. (SD)

med anledning av prop. 2021/22:131 Nytt regelverk för kvalificerade säkerhetsärenden

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om ytterligare restriktioner för kvalificerade säkerhetsärenden och tillkännager detta för regeringen.
2. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om verkställighet av utvisningar med hjälp av diplomatiska garantier och tillkännager detta för regeringen.
3. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om utökade förvarstider och tillkännager detta för regeringen.
4. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om regeringens beslutsmakt i säkerhetsärenden och tillkännager detta för regeringen.

Motivering

Ett nytt regelverk för kvalificerade säkerhetsärenden har länge varit påkallat. Säkerhetspolisens initiativ i frågan har lyckligtvis föranlett regeringens agerande när omvärlden inte gjort det. Aspekter i ärendet som inte behandlas i den nu lagda propositionen har dock tidigare tillkännagetts för regeringen (bet. 2019/20:JuU16). Detta rör de restriktioner som kan åläggas personer som handhas under lagen om särskild utlänningskontroll. Den nu lagda propositionen föreslår vissa förbättringar, men ytterligare restriktioner är både nödvändigt och önskvärt. Förslaget om vistelseförbud i dessa frågor är något Sverigedemokraterna länge påpekat behovet av, men förslaget är ofullständigt. Förutom att röra sig i ett visst geografiskt område bör det även vara möjligt att inskränka rätten att besöka eller vistas på vissa platser inom området som har bäring på säkerhetshotets natur. En islamistisk imam bör exempelvis inte tillåtas vare sig delta i, föreläsa eller predika inom en moské eller dess församling. Även rätten att nyttja viss teknik, vari det

är belagt att kontakt med andra radikala element förekommer, bör kunna vara en del av sådana restriktioner.

Gällande verkställigheter föreligger problematik i allmänhet, men gällande kvalificerade säkerhetsärenden i synnerhet. Lagen om särskild utlänningskontroll tillämpas i begränsad omfattning, men utav granskningar att döma leder ärendena i vilka lagen tillämpas sällan till att utvisningarna verkställs. Sverige får således alltså ansvar för kontroll av säkerhetshot i landet som inte kan utvisas. Frågan om utvisningar med hjälp av diplomatiska garantier har tidigare behandlats, både i diverse utskottsbetänkanden och i direkta interpellationer med då ansvarigt statsråd Damberg. Damberg har anfört att arbetet fortlöper men att man på grund av sekretess inte är villiga att klargöra hur arbetet sker. Givet bristen på resultat torde det nu finnas skäl att åter pröva frågan om institutet med diplomatiska garantier, och med vilka diplomatiska medel sådana avtal ska komma på plats.

Förvarstider i dessa frågor torde anses orimliga att debattera i tidsgränser. Syftet med förvar i dessa fall är att kvalificerade säkerhetshot inte ska riskera samhällets eller Sveriges trygghet. Frågan om förvarstiden har varit föremål för Europadomstolens prövningar, vars slutsatser har tagit fasta på proportionaliteten i de diverse fallens omständigheter och förvarstidens längd. Regeringens förslag har därför, enligt den föreslagna 7 §, blivit att förvaret ska pågå under så kort tid som möjligt. En rimligare ingång är att förvaret av kvalificerade säkerhetshot ska pågå så länge det föreligger skäl för förvaret.

Gällande avsnitt 13.5 i propositionen om förfarandet vid Migrationsöverdomstolen efter överklagande till regeringen finns skäl att beakta regeringens bundenhet gällande verkställighetshinder inom ramen för arbetet med undanröjandet av verkställighetshinder. Då regeringen inom ramen för sitt uppdrag agerar för att undanröja sådana hinder, med hjälp av institutet om diplomatiska garantier eller genom andra utrikespolitiska verktyg, förefaller bundenheten av Migrationsöverdomstolens bedömning som alltför strikt. Det finns skäl att ompröva huruvida regeringen ska vara bunden av dessa bedömningar när omständigheter utanför rättsalen påverkar huruvida en sådan verkställighet kan ske utan risk för att bryta mot principen om non-refoulement.

Tobias Andersson (SD)

Adam Marttinen (SD)

Katja Nyberg (SD)

Pontus Andersson (SD)